

GHID DE STUDIU

Epistola î Ioan

CUVÂNT ÎNAINTE

Ioan, apostolul și ucenicul din cel mai apropiat cerc al Domnului Iisus Hristos, a cunoscut la rândul său cel puțin două perioade de izolare: imediat după răstignirea Domnului și, mult mai târziu, în insula Patmos. Ambele momente au fost însă luminate de prezența specială a Domnului, care a spus “nu te teme!”. Vă chemăm ca, citind împreună această epistolă, să experimentăm prezența Celui Înviat în viețile noastre.

Citind Epistola lui Ioan, imediat după Evanghelia cu același nume, vom înțelege cum se traduce în viața ucenicului setul de promisiuni din Ioan capitolele 13-17 pe care le-am putea sintetiza în următoarea frază: “Eu sunt cu voi și destinul vostru este să fiți cu Mine”.

Da, epistola ne îndeamnă la introspecție și cercetare de sine – este credința mea autentică? – dar o introspecție marcată de speranța și așteptarea venirii Domnului. Nu suntem urmăriți din tribune cum performăm, ci Domnul este în noi desăvârșindu-și lucrarea.

Cu ani în urmă, scriam paragraful de mai jos introducând studiul epistolei și credem că este în continuare valabil pentru că bucuria noastră este El.

Pe bună dreptate ar trebui să ne întrebăm “bine, și la ce să ne așteptăm de la studierea acestei epistole?”. Răspunsul lui Ioan este simplu dar profund: 1 Ioan 1:3-4 “(...) vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Iisus Hristos. Și vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină.” Citind și meditănd la revelația scrisă a lui Dumnezeu, trebuie să ajungem să Îl cunoaștem pe El personal și, pornind de la părtășia cu El, să avem părtășie unii cu alții. Relația noastră cu Domnul va produce acea bucurie sfântă care se va desăvârși când vom fi cu **El** (1 Tesaloniceni 4:17) și **ca El** (1 Ioan 3:2).

SĂPTĂMÂNA 1

1 Ioan 1:1-10

LUNI: *Domnul este viața; viața ne-a fost revelată*

1 Ioan 1:1-2

OBSERVĂ:

Amintindu-ți cuvintele din camera de sus, din Ioan capitolele 13-17, cât și prologul Evangheliei după Ioan, ce similitudini și împliniri vezi? (Citește o dată toată epistola, dintr-o singură trecere)

Cum se identifică Ioan pe sine?

Care sunt titlurile folosite pentru Domnul Iisus?

Ce se spune în versetul 2 explicit despre revelația Vieții?

MEDITEAZĂ:

Ioan, identificându-se pe sine ca martor și implicit ca apostol, împlinește trimiterea primită de la Domnul: “Îmi veți fi martori”, “și voi veți mărturisi”, “Mă rog pentru aceia care vor crede prin cuvântul lor” (vezi Cap.13-17 din Evanghelia după Ioan).

Ioan se identifica pe sine ca martor vorbind de văz, auz și pipăit, vrând parcă să sublinieze cât de autentică și directă a fost întâlnirea și umblarea cu Domnul.

Autorul se repetă numindu-L pe Domnul: Cuvântul vieții, Viața și Viața veșnică, arătând că tema epistolei nu este una secundară, ci că el va relata despre implicațiile revelației lui Dumnezeu: ce înseamnă să ai viața.

Dumnezeu a avut inițiativa revelației, apostolii au fost martori nemijlociți ai revelației Domnului și au devenit martori și propovăduitori a acestei revelații care se referă la Viața Veșnică. În Ioan 17 Domnul se ruga afirmând: “și viața veșnică este aceasta, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Iisus Hristos pe care L-ai trimis”.

APLICĂ:

Dacă Domnul s-a revelat ca să ne dea viața, cât de serios ar trebui să luăm realitatea acestei oferte! Cum te raportezi la darul Domnului pentru tine?

Cum te ajută experiența ta cu Domnul să fii un martor autentic?

Cum poți să îți însușești realitatea revelației vieții în Domnul Iisus?

MARȚI: *Chemați la o relație cu Sfânta Treime*

1 Ioan 1:3-4

OBSERVĂ:

Cui îi vestește apostolul? De ce? Corelează cu Ioan 17 și observă cine trebuia să creadă pe baza mărturiei apostolilor?

Cu cine avem noi părtășie? Enumeră.

Care este consecința așteptată a mesajului lui Ioan? Corelează cu Ioan Cap.15.

MEDITEAZĂ:

Suntem vizați noi, cei care nu l-am văzut pe Domnul. Ioan ni se adresează direct invitându-ne în părtășia apostolilor. Dar lucrurile nu se opresc aici. El face clar că părtășia noastră este cu Tatăl, și cu Fiul. Suntem chemați la o relație peste cele mai îndrăznețe vise. Dumnezeu ne cheamă la părtășie cu El.

Evident, această chemare și această onoare produce în noi o bucurie care nu poate fi comparată cu nimic altceva.

În Ioan 15, Domnul Iisus spune ucenicilor că mesajul pe care li l-a dat, și anume că sunt legați de Fiul precum mlădița este legată de viță, va produce bucurie în ei. Cele două expresii sunt aproape identice.

APLICĂ:

Cât de mult apreciezi această invitație la relație cu Dumnezeu?

Cum te ajută această realitate să experimentezi bucurie?

MIERCURI: *Dumnezeu este lumină*

1 Ioan 1:5

OBSERVĂ:

Ce contrast folosește Ioan scriind despre Dumnezeu?

Ce alte texte mai știi în care Biblia ne învață că Dumnezeu este lumină?

MEDITEAZĂ:

Ioan trece de la tema vieții veșnice revelate la tema luminii, evident opusă întunericului.

Ca observație generală, epistola, ca și evanghelia scrisă de Ioan, face uz de contraste pentru a evidenția pregnant adevărul transmis. Dintre aceste contraste: lumină - întuneric, viață - moarte, adevăr - minciună, dragoste - ură.

Afirmația “Dumnezeu este lumină” nu ne este străină. În prologul Evangheliei citim: *“În El era viața și viața era lumina oamenilor”, “lumina aceasta era adevărata lumină” și “lumina care luminează pe orice om venind în lume”*. Mai departe în evanghelie, în preajma sărbătorii de Hanukkah, Domnul Iisus spune: *“Eu sunt lumina lumii”*. Iată și un singur exemplu din Vechiul Testament unde psalmistul afirmă: *“Căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina”*.

Dar de ce continuă Ioan spunând că în El nu este întuneric? Înțelegem atunci când citim întreg contextul - adică și versetele care urmează - că Ioan ne învață că Dumnezeu este sfânt, perfect și că părtășia cu El ne cheamă la asemănarea cu El.

APLICĂ:

Ce înseamnă pentru tine că Dumnezeu este sfânt?

Cum te ajută această realitate în propriile lupte și încercări?

JOI: *Dumnezeu este lumina și asta contează astăzi*

1 Ioan 1:5-7

OBSERVĂ:

Ce concluzie trage Ioan pornind de la adevărul că Dumnezeu este lumina?

Ce soluție are Dumnezeu pentru păcatele noastre?

MEDITEAZĂ:

Ioan contrazice cu putere afirmația că poți avea părtășie cu Dumnezeu și, în același timp, să trăiești în păcat (a umbla în întuneric). Dimpotrivă, apropierea noastră de Dumnezeu, care este lumină, ne ajută să ne vedem păcatul și să cerem să fim curățiți prin sângele Domnului Iisus. Pe această bază, și anume umblarea în lumină, putem avea părtășie cu Dumnezeu și unii cu alții.

Să observăm că umblarea în lumină nu înseamnă că suntem perfecți, ci că nu ne ascundem păcatele și că venim cu ele înaintea lui Dumnezeu ca să ne lăsăm spălați în sângele Domnului Iisus.

APLICĂ:

Ai venit înaintea lui Dumnezeu cu păcatele tale ca să fie spălate prin sângele Domnului Iisus?

Cum are loc în viața ta, în mod practic, apropierea de Dumnezeu? Ai venit în ultima perioadă cu un anumit păcat ca să fii iertat și spălat?

VINERI: *Soluția lui Dumnezeu referitor la păcat* *1 Ioan 1:8-10*

OBSERVĂ:

Ce afirmație, spune Ioan, duce la auto-înșelare?

Ce trebuie să facă omul pentru a fi spălat de păcat?

Care este atitudinea opusă mărturisirii din versetul 10?

MEDITEAZĂ:

În acest pasaj Ioan contrazice alte două afirmații. În versetele 8-9 Ioan este împotriva tendinței de a nega că păcatul este în natura noastră.

Chiar dacă este o temă, atât modernă, cât și antică, bunătatea intrinsecă a omului este în contradicție cu adevărul Scripturii și anume că natura noastră este coruptă de păcat.

Soluția nu este să ne mințim pe noi, ci să îi mărturisim lui Dumnezeu păcatul nostru și El ne va ierta și ne va curăți. Poate însă El să fie în același timp și drept, și bun? Pavel răspunde: Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine. Aceasta este soluția lui Dumnezeu: jertfa perfectă și înlocuitoare a Domnului Iisus Hristos.

A doua afirmație pe care o contrazice Ioan este mai puțin teologică, dar foarte practică. Am putea parafraza: “Or fi oamenii păcătoși, în general, dar eu nu am greșit. Eu nu ies din standard”. Ioan spune că păcatul se manifestă în caracterul nostru, în viața noastră, și nu trebuie să îl ascundem. Dumnezeu ne cunoaște, avem un Mijlocitor și avem o jertfă de ispășire, așa că păcatul nu trebuie ascuns, ci adus la lumina. Avem vindecare în Dumnezeu.

APLICĂ:

Ai venit înaintea lui Dumnezeu cu păcatele tale ca să fii spălat prin sângele Domnului Iisus?

Cum aplici în viața ta, concret, mărturisirea și cererea iertării de la Domnul?

Ai experimentat diferența între auto-înșelare și mărturisire? Poți exemplifica?

SÂMBĂȚĂ: *Meditație personală*

Recitește 1 Ioan 1

OBSERVĂ:

Scrive care crezi că este cel mai important lucru pe care ți-l amintește Dumnezeu prin acest text.

ÎNTREBĂRI/SUGESTII PENTRU ÎNTÂLNIREA GRUPULUI:

1. Accentuați cele trei erori privitoare la păcat pe care le contrazice Ioan (a. că putem avea părtășie cu Dumnezeu chiar dacă trăim în păcat; b. că natura noastră nu este păcătoasă; c. că păcatul nu se manifestă în caracterul nostru)
2. Faceți legătura între Evanghelia după Ioan și Epistolă; observați împreună cu grupul continuitatea și împlinirea în Ioan a promisiunii Domnului ca apostolii vor fi martori.
3. De fapt, pe ce se bazează credința noastră?
4. Cum putem trăi mai aproape de Domnul? Ce înseamnă harul Lui pentru noi astăzi? Cum experimentăm harul Lui în viața de zi cu zi?

ÎNTREBĂRI PENTRU COPII

1. Oare ce vrea să spună Biblia când îl descrie pe Dumnezeu ca fiind Foc Mistuitor, Lumină și Duh? Ce îți vine în minte când auzi aceste cuvinte?

SĂPTĂMÂNA 2

Prezentarea scopului - 1 Ioan 2:1-14

LUNI: *Mijlocitorul Cel neprihănit*

1 Ioan 2:1-2

OBSERVĂ:

Care este obiectivul urmărit de Ioan în versetele anterioare (ultimele din cap. 1)?
Care este nădejdea celui ce constată că a păcătuit?

MEDITEAZĂ:

Cel născut din Dumnezeu, care este lumină (1:5), caută să nu păcătuiască (3:9).
Totuși, accidental, păcatul se întâlnește în viața credinciosului. Chiar și apostolul
Ioan se include și pe sine ca beneficiar al mijlocirii lui Hristos, Cel neprihănit.

Singura noastră șansă de a sta în fața Dumnezeului de trei ori Sfânt este prin
jertfa de ispășire (plata pentru păcat din Levitic 4:3) adusă de Hristos. Domnul
Iisus mijlocește înaintea Tatălui pentru noi în baza jertfei Sale ispășitoare. Iisus,
Mijlocitorul, este numit *Cel neprihănit* pentru că El nu a scuzat păcatele noastre,
ci le-a plătit integral, El însuși trăind sfințenia lui Dumnezeu în mod desăvârșit.

Nici pentru credincioși, și nici pentru restul lumii, nu există altă nădejde pentru
iertarea păcatelor decât jertfa lui Hristos.

APLICĂ:

Sunt păcatele tale iertate? Cum se vede acest lucru în trăirea ta? Care este speranța ta pentru ziua când vei sta înaintea Dumnezeului Sfânt?

Mulțumește Domnului pentru jertfa de ispășire și lucrarea de mijlocire pe care o face Iisus pentru tine.

MARTI: *Semnul cunoașterii lui Dumnezeu*

1 Ioan 2:3-6

OBSERVĂ:

Care este semnul ce indică cunoașterea lui Dumnezeu?
Ce promisiune găsești în versetul 5?

Testul fundamental al cunoașterii lui Dumnezeu este păzirea poruncilor, toate celelalte criterii care vor fi aduse în pasajele următoare sunt derivate ale acestui principiu fundamental.

Există și posibilitatea în care cineva doar declară că îl cunoaște pe Dumnezeu.

O astfel de declarație, fără o viața practică de ascultare, este o minciună și o dovadă a lipsei adevărului. Un caz similar celui ce neagă păcatul din viața sa (1:8). Dimpotrivă, atunci când păzim Cuvântul Său, dragostea Sa ajunge desăvârșită în noi. Cu alte cuvinte, experimentăm și conștientizăm dragostea Sa, lucru care aduce multă bucurie în viața credinciosului. Când păzim Cuvântul Lui, obiectivul dragostei lui Dumnezeu pentru noi este împlinit pe deplin, iar noi experimentăm plener părtășia cu El. La rândul ei, părtășia noastră cu Iisus rodește o trăire conformă cu valorile și principiile Lui.

APLICĂ:

Ce înseamnă practic pentru tine să trăiești cum a trăit Iisus?
Cum se vede aceasta?

MIERCURI: *Porunca cea veche și totuși nouă*

1 Ioan 2:7-8

OBSERVĂ:

Care este porunca cea veche de care vorbește Ioan? Citește și 1:1; 2:24; 3:11 pentru a înțelege la ce se referă. Scrie ce ai înțeles.

MEDITEAZĂ:

Ascultarea de Dumnezeu nu vizează niște lucruri nemaiauzite, ci lucrurile ce țin de „porunca veche”, lucrurile știute de la început (1:1; 2:24; 3:11). Cel ce spune că îl cunoaște pe Dumnezeu păzește poruncile Lui, adică lucrurile demult descoperite în Scripturi. Totuși, porunca Lui Dumnezeu este nouă în sensul în care este înnoită, actualizată în cuvintele și exemplul lui Iisus (*Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Ioan 13:34*).

Problemele cele mai mari nu le avem cu ceea ce nu știm, ci cu ceea ce știm, dar nu facem. Trăirea în ascultare și dragoste este o realitate atât pentru Învățător (Hristos) cât și pentru ucenici. Iisus Hristos ne este modelul de dragoste și ascultare față de Tatăl.

APLICĂ:

Îți iei timp ca să cunoști Scriptura, Cuvântul lui Dumnezeu? Ce poți face pentru ca acest Cuvânt să locuiască din belșug în tine?

Ce faci cu ceea ce știi? Ești grabnic la ascultare?

JOI: Trăirea în lumină

1 Ioan 2:9-11

OBSERVĂ:

Care este dovada trăirii în lumină?

Ce se spune despre starea celui ce urăște pe fratele său?

MEDITEAZĂ:

Dezvoltând porunca dragostei de frați, Ioan aduce un alt test important, derivat din cel al păzirii poruncilor enunțat anterior. Dragostea de frați este dovada cunoașterii lui Dumnezeu sau a trăirii în lumină (1:5,7). Putem afișa mult activism, daruri, talente, carismă și alte lucruri impresionante, dar testul ultim este dragostea. Aceasta este măsura adevăratei maturități.

“Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”

Ioan 13:34-35

Din păcate, există oameni care doar afirmă că sunt în lumină, dar în realitate sunt în întuneric spiritual, practică faptele întunericului și trăiesc în confuzie și orbire. Dovada acestui lucru este lipsa dragostei (4:7-8).

Când iubim nu suntem pricină de cădere nici pentru noi, nici pentru alții. Când cei din jur ne văd, sunt încurajați în apropierea lor de Hristos și biserică.

Dimpotrivă, persoana care păstrează în inima ei invidie, ură, fățarnicie și declară în același timp că este în lumină, se înșală și trăiește în confuzia întunericului, fiind astfel pricină de cădere pentru cei ce o observă.

APLICĂ:

Stai înaintea Domnului în cercetare. Nu lăsa nimic în inima ta care să blocheze dragostea lui Hristos către alții. Mărturisește și pocăiește-te.

Cum te ajută textul de azi în cultivarea discernământului spiritual?

VINERI: *Asigurări*

1 Ioan 2:12-14

OBSERVĂ:

Ce anume îți dorește apostolul să știe credincioșii despre ei înșiși?

MEDITEAZĂ:

Textul de azi este o expunere a scopului epistolei, chiar dacă Ioan va reveni și mai târziu parafrazându-și scopul (5:13). Ioan scrie o serie de adresări menite să aducă asigurare și încurajare tuturor credincioșilor, indiferent de maturitatea lor spirituală. Motivul pentru care insistă pe adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu nu este să stârnească îndoieli în ei, ci, dimpotrivă, să aducă siguranță și pace în contextul în care erau asaltați de învățători mincinoși ieșiți, se pare, chiar din bisericile apostolice (2:19). Fiecare credincios are în Hristos iertarea păcatelor,

cunoașterea lui Dumnezeu Tatăl și este biruitor asupra Diavolului. În același timp, unii sunt copilași și au nevoie de părinți care să-i învețe, alții sunt părinți în stare să învețe, iar alții sunt puternici, plini de Cuvânt și biruitori.

Cât de ușor ne-am clătina în fața minciunilor Celui Rău dacă nu am avea Cuvântul scris care să ne învețe și să ne amintească adevărul. Din Scripturi cunoaștem adevărul eliberator, despre identitatea și relația noastră cu Dumnezeu. Mulțumește lui Dumnezeu pentru Adevărul Său!

APLICĂ:

Cum te poți proteja de minciunile Celui Rău? Ce poți face pentru a crește în maturitate? Cum ai putea face ca aceste adevăruri să devină convingerile tale?

SÂMBĂTĂ: *Meditație personală*

Recitește 1 Ioan:2:1-14

OBSERVĂ:

Scrie care crezi că este cel mai important lucru pe care ți-l amintește Dumnezeu prin acest text.

ÎNTREBĂRI/SUGESTII PENTRU ÎNTÂLNIREA GRUPULUI:

1. Care credeți că este scopul epistolei? De ce este important acest scop?
2. Care sunt semnele, caracteristicile unui creștin adevărat?
3. Ce înseamnă să trăiești în lumină?

ÎNTREBĂRI PENTRU COPII:

1. Ce promisiuni găsim în acest pasaj?
2. Care este voia Domnului pentru un creștin, conform acestui pasaj?

SĂPTĂMÂNA 3

Pericolul lumii și al învățătorilor mincinoși - 1 Ioan 2:15-27

LUNI: *Nu iubiți lumea*

1 Ioan 2:15-17

OBSERVĂ:

Care este porunca dată creștinului în textul de astăzi? Care sunt trăsăturile trăirii lumești?

Care este sfârșitul lumii? Dar a celor ce fac voia lui Dumnezeu?

MEDITEAZĂ:

„Lumea” (gr. kosmos) la care se referă Ioan în acest pasaj reprezintă sistemul de valori opuse lui Dumnezeu. Cel născut din Dumnezeu pornește într-o direcție total opusă spiritului lumii, chiar dacă încă trăiește în lume. Creștinul poate fi atras și se poate atașa de lucrurile lumii. De aceea porunca clară este să nu iubim lumea, nici lucrurile din lume. Dragostea lui Dumnezeu și dragostea pentru lume sunt opuse și incompatibile. Cel ce iubește cu consecvență lumea și lucrurile ei nu cunoaște pe Dumnezeu. Viața dictată de dorințele imorale ale trupului, de ceea ce impresionează ochiul, de mândrie și căutarea aprecierii oamenilor, nu indică dragoste pentru Dumnezeu, ci pentru lume.

E important să observăm că toate aceste „lucruri” ale lumii fac trimitere la

dorințe existente în inima omului, chiar dacă au și corespondențe exterioare. Să nu credem că lumea e doar în exterior, pornirile ei păcătoase le vom găsi chiar în noi înșine, în firea noastră pământească. Creștinul trebuie să se ferească de aceste capcane ale sufletului.

Lumea dă impresia unui sistem foarte stabil și atrăgător, dar Ioan demască slăbiciunea și caracterul vremelnic al lumii afirmând că Lumea cu dorințele ei este trecătoare. În contrast, promisiunea pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu și fac voia Lui este viața veșnică. Acest adevăr nu este doar amintirea unei promisiuni prețioase, ci și un antidot față de vraja mincinoasă a lumii.

APLICĂ:

Te simți ispitit de spiritul lumii? În ce privințe? În ce fel textul de azi te ajută să te opui acestei ispite?

MARȚI: *Învățătorii mincinoși-Antihriștii*

1 Ioan 2:18-19

OBSERVĂ:

Care este semnul că ne aflăm în ceasul din urmă?

Cum suntem învățați să recunoaștem antihriștii?

MEDITEAZĂ:

Perioada de după Înălțarea lui Hristos, cea în care așteptăm revenirea Sa, este numită în Scripturi „vremurile din urmă” sau „ceasul de pe urmă”. Această perioadă este caracterizată de venirea și lucrarea Antihristului ca persoană istorică, cu o misiune diabolică specială. Premergător acestui lucru, lucrarea spiritului antihristic se manifestă deja în răspândirea învățătorilor mincinoși care învață doctrine contrare celor date de Mântuitorul. Acești învățători mincinoși nu vin din exterior, ci din interiorul comunității bisericii, chiar dacă niciodată nu au aparținut cu adevărat lui Hristos.

“Știu bine că, după plecarea mea, se vor vârf între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma, și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.” Faptele Apostolilor 20:29-30

Delimitarea lor sectară de trupul bisericii mărturisește că nu au aparținut niciodată acestuia. Duhul lui Antihrist se manifestă și astăzi prin cei ce vin cu noi găselnițe doctrinare, învățături „nemaiauzite”, reinventând, de fapt, vechi erezii și buimăcind pe creștinii sinceri. Chemarea apostolului este la vigilență, la a fi conștienți de realitatea pericolului. O lecție simplă, dar importantă, este să nu credem automat pe cineva doar pentru că face parte dintr-o anumită biserică sau cult religios sau pentru că este o celebritate. Orice învățătură și învățător trebuie raportat la Scriptură. Să luăm aminte la apostolul Pavel care este în asertiment cu Ioan:

“Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema”
Galateni 1:8

APLICĂ:

Cum poți cultiva vigilența și discernământul tău? Ce rol crezi că au Scriptura și biserica? Cum îi poți ajuta pe alții din jurul tău?

MIERCURI: *Ungerea din partea Celui Sfânt*

1 Ioan 2:20-23

OBSERVĂ:

Care este soluția lui Dumnezeu în fața pericolului învățăturilor false?

Ce detalii noi apar despre antihriști?

În contrast cu duhul lui Antihrist (4:3), credinciosul a primit Ungerea, adică Duhul lui Dumnezeu, care îl învață să discearnă adevărul spiritual. Din nou credincioșii sunt asigurați că ei cunosc adevărul. E important să nu uite acest lucru. Prin Evanghelia predicată și crezută de la început, ucenicii au cunoscut cu adevărat pe Hristos și ei trebuie să rămână în această cunoaștere fără să se clatine.

Învățătorii mincinoși negau Mesianitatea lui Iisus, negând astfel și pe Tatăl. Ioan leagă inseparabil adevărul mesianității lui Iisus de realitatea cunoașterii Tatălui. Credința în mesianitatea Fiului confirmă credința în Tatăl.

Mulți învățători mincinoși își prezintă și astăzi ereziile inducând un sentiment de inferioritate, făcându-l pe ascultător să aibă impresia că nu știe nimic sau că spiritualitatea sa este una inferioară. O situație asemănătoare combate Pavel adresându-se corintenilor:

*“Doar voi suferiți cu plăcere pe nebuni, voi, care sunteți înțelepți!
Dacă vă robește cineva, dacă vă mănâncă cineva, dacă pune cineva
mâna pe voi, dacă vă privește cineva de sus, dacă vă bate cineva peste
obraz, suferiți!”*

2 Corinteni 11:19-20

Astfel, antihriștii inoculează nesiguranța cu privire la adevărul cunoscut. E bine să știm această strategie veche, dar cel mai important este să cunoaștem bine conținutul adevărului și temelia acestuia. Să știm ce credem și de ce credem.

APLICĂ:

Cum crezi că te poți păzi de învățătorii mincinoși? În ce fel te ajută faptul că știi că ai Ungerea și cunoști Adevărul?

JOI: Învățătura de la început

1 Ioan 2:24-26

OBSERVĂ:

Cum putem vedea că cineva rămâne cu adevărat în Tatăl și în Fiul?

Ce promisiune este amintită celor ce rămân în Tatăl și în Fiul?

MEDITEAZĂ:

Continuând tema pericolului adus de falșii învățători, apostolul își îndeamnă destinatarii să rămână în învățătura primită inițial (2:7), cea prin care au crezut și au primit Duhul Sfânt (Efeseni 1:13). Rămânerea în învățătura apostolică este dovada rămânerii lor în Fiul și în Tatăl și garanția primirii promisiunii vieții veșnice. Adevărata spiritualitate nu este aceea care se prezintă ca o mare noutate, sau o redescoperire uitată de toți și revelată acum unui mic număr de persoane selecte. Adevărata spiritualitate este învățătura Mântuitorului dată prin apostoli și accesibilă prin Scripturi tuturor credincioșilor. Mulți alegă azi după noutate, după lucruri șocante, după manifestări ieșite din comun, uitând că ceea ce i-a adus la Hristos sunt acele lucruri simple dar puternice, auzite de la început. De cele mai multe ori această ispită se înfiripă în inimile care nu s-au înrădăcinat, practicând învățătura Domnului. Sunt oameni care cred că alte învățături vor rezolva golul inimii lor și astfel sunt tot timpul într-o căutare fără sfârșit. Adevărul Scripturii este eficient și ne satură sufletul doar în măsura în care îl practicăm în viața noastră.

APLICĂ:

Te satisface învățătura veche, auzită de la început, a Scripturilor? Cum te ajută adevărurile din textul de azi să crești în discernământ?

VINERI: *Ungerea care rămâne*

1 Ioan 2:27

OBSERVĂ:

Ce afli despre ungera primită de către cei credincioși?

MEDITEAZĂ:

Reluând ideile anterioare, Ioan îi reasigură pe destinatari cu privire la permanența și autenticitatea ungerii primite (Duhul Sfânt). Aceasta aduce siguranță atât din perspectiva lui cu privire la destinatari, cât și din perspectiva destinatarilor cu privire la adevăr. Duhul Sfânt mărturisește despre Hristos și învață pe ucenic să rămână în cuvântul lui Hristos. El face ca toate cunoștințele despre Iisus să capete sensul necesar cunoașterii reale a lui Hristos. Fără această ungere Hristos nu poate fi cunoscut cu adevărat. Expresia „*nu aveți trebuință să vă învețe cineva*” trebuie înțeleasă cu privire la învățătorii mincinoși. Desigur, un ucenic are nevoie de învățători duhovnicești și Dumnezeu a rânduit în biserică astfel de daruri, dar învățătura dată trebuie să fie în acord cu cea auzită de la început (v.24) și sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Este un mare har să avem prezența continuă a Duhului Sfânt în noi, Duh care ne descoperă pe Hristos, ne dă discernământ și ne atenționează atunci când învățătura primită nu duce la rămânerea în Hristos.

APLICĂ:

Mulțumește Domnului pentru darul Duhului Sfânt.

SÂMBĂȚĂ: *Meditație personală*

Recitește 1 Ioan 2:15-27

OBSERVĂ:

Scrie care crezi că este cel mai important lucru pe care ți-l amintește Dumnezeu prin acest text.

ÎNTREBĂRI/SUGESTII PENTRU ÎNTÂLNIREA GRUPULUI:

1. Ce înțelegeți prin lume (în sensul în care este folosit aici de Ioan)?
2. Cum ne putem păzi inima de iubirea lumii?
3. Cum deosebim un credincios autentic de unul fals; un învățător de la Dumnezeu de un antihrist?
4. Care sunt lucrurile concrete care v-au ajutat să creșteți în discernământul spiritual?

ÎNTREBĂRI PENTRU COPII:

1. Ce promisiuni găsiți în text?
2. Care sunt lucrurile de care trebuie să ne păzim sau pe care trebuie să nu le iubim? (Roagă-i pe părinți să explice ce înseamnă ele.)

SĂPTĂMÂNA 4

Trăirea în neprihănire - 1 Ioan 2:28-3:12

LUNI: Rămâneți în El

1 Ioan 2:28-29

OBSERVĂ:

Care este îndemnul lui Ioan? Compară cu Ioan 15:4-7. Ce observi?

Care sunt certitudinile din v. 29?

MEDITEAZĂ:

Începând cu acest pasaj, Ioan va vorbi mai mult despre cum arată adevăratul credincios în contrast cu cel fals. Mai întâi credinciosul este îndemnat să rămână în Hristos pentru ca, la arătarea Acestuia, să nu rămână de rușine. Venirea lui Hristos va aduce cu sine judecata răsplătirilor pentru cei credincioși. Unii vor fi plini de îndrăzneală și bucurie, alții vor fi rușinați și temători știind că nu au fost consecvenți în credința lor.

Rămânerea în Hristos înseamnă trăirea cu consecvență în credință și ascultare de Cuvântul Său. Această trăire în neprihănire este dovada nașterii din nou. Credincioșii sunt chemați să știe că trăirea în neprihănire este marca oricărui credincios autentic pentru că neprihănirea este o trăsătură fundamentală a

caracterului lui Dumnezeu. În contrast cu credinciosul autentic, care rămâne în Hristos și în învățătura Lui din cadrul bisericii, falșii ucenici nu rămân, ci părăsesc atât învățătura cât și comunitatea de credință.

APLICĂ:

Cum aștepți revenirea lui Hristos? Crezi că vei avea îndrăzneală la venirea Lui?

Ce înveți despre adevărații ucenici din acest pasaj? Ce indică trăirea cuiva cu privire la natura sa spirituală?

MARȚI: *Copii ai lui Dumnezeu*

1 Ioan 3:1-2

OBSERVĂ:

Care sunt promisiunile afirmate în acest text?

Care sunt realizate și care urmează a fi?

MEDITEAZĂ:

În continuare Ioan va insista pe diferențele dintre cele două naturi spirituale posibile: copiii lui Dumnezeu și copiii Diavolului (v. 10). A fi un copil al lui Dumnezeu este un dar al dragostei Lui oferit tuturor celor ce cred (Ioan 1:12-13), nu e ceva ce putem merita sau dobândi prin propriile eforturi. Statutul de copil al lui Dumnezeu nu este recunoscut de lume și aceasta nu trebuie să ne mire pentru că nici pe Iisus nu l-au recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu. Creștinul, însă, nu-și extrage identitatea din ceea ce spune lumea sau din recunoașterea lumii, ci din Cuvântul lui Dumnezeu. Una din strategiile des întâlnite ale falșilor învățători este să spună că doar cei ce-i urmează pe ei sunt cu adevărat credincioși. Trebuie să devenim alertți atunci când cineva condiționează mântuirea de ținerea anumitor precepte sau de adeziunea la o anumită grupare (singura condiție pentru mântuire fiind credința în Iisus Hristos). Ioan spune că glasul lor este glasul lumii oarbe și mincinoase.

Credinciosul așteaptă cu nerăbdare arătarea (a doua venire a) Domnului, care va aduce cu sine și gloriificarea finală a credinciosului. Despre acest lucru Ioan spune că va însemna să fim ca El. Ce așteptare glorioasă, ce nădejde minunată care nu înșală!

APLICĂ:

Mulțumește din inimă Domnului pentru dragostea arătată prin care am fost făcuți copii ai lui Dumnezeu.

MIERCURI: *Relația cu păcatul*

1 Ioan 3:3-9

OBSERVĂ:

Scrie tot ce afli despre adevăratul credincios (v. 3,6,7,9)

Scrie ce afli despre cel ce trăiește în păcat (v. 4,6,8).

MEDITEAZĂ:

Dezvoltând contrastul între adevăratul credincios și cel ce doar pretinde a fi, Ioan insistă pe relația cu păcatul. Nădejdea revenirii lui Hristos este motivația continuă care produce curățire și asemănare cu Hristos în cel mântuit. Ni se spune că cel născut din Dumnezeu nu poate păcătui. Desigur, Ioan nu vorbește de perfecțiune (vezi 1:10 și 2:1-2), ci de modul de viață al credinciosului. Și creștinul păcătuiește, dar accidental, nu ca mod de viață. În contrast cu cel neprihănit, care este născut din Dumnezeu, cel ce păcătuiește este de la Diavolul. Logica lui Ioan are în vedere legătura între trăire și natură. Natura duhovnicească (de unde ești născut) este cea care determină trăirea, iar trăirea, adică faptele noastre, demonstrează ce fel de natură spirituală avem (Matei 7:15-20). Acest principiu simplu, dar care nu dă greș, este deosebit de valoros atât în autoevaluarea noastră, cât și în dobândirea discernământului cu privire la alții.

APLICĂ:

Cum te raportezi la păcatul din viața ta? Este accident sau mod de viață? Meditează și scrie o rugăciune către Domnul.

Cum evaluezi spiritualitatea altora, după vorbe, talente, carismă sau după trăire?

JOI: *Manifestarea naturii spirituale*

1 Ioan 3:10

OBSERVĂ:

Care este principiul enunțat de Ioan în acest verset?

MEDITEAZĂ:

Versetul de astăzi sumarizează esența celor spuse de la v. 3 la v. 9. Cel născut din Dumnezeu se manifestă, își face cunoscută natura prin trăirea în neprihănire. Copiii Diavolului, dimpotrivă, se fac cunoscuți prin trăirea în păcat. Această lege este implacabilă, chiar dacă uneori unii încearcă să mimeze neprihănirea trăind o viață dublă (2 Corinteni 11:13-15). O viață dublă nu înseamnă că persoana are o

dublă natură, ci doar faptul că una este falsă. Chiar și un creștin imatur se ferește de păcat și nu suportă să trăiască continuu în păcate conștiente. Verdictul lui Ioan este foarte limpede: dacă nu ai văzut neprihănire în viața cuiva înseamnă că nu ai văzut un om născut din nou.

Ultima parte a versetului (referirea la iubirea fratelui) este o particularizare a principiului deja enunțat. Apostolul o va dezvolta în versetele următoare.

APLICĂ:

Tu cum ești cunoscut? Ai o mărturie bună, de copil al lui Dumnezeu, de om ce trăiește în neprihănire? Stai în cercetare înaintea Domnului. Scrie o rugăciune din inimă!

VINERI: *Dragostea vs. invidia și ura*

1 Ioan 3:11-12

OBSERVĂ:

Ce afli despre porunca de a ne iubi?

Ce afli despre Cain? Cine l-a motivat în crima lui? Care au fost motivațiile sale?

MEDITEAZĂ:

Ioan le reamintește destinatarilor despre mesajul inițial, acela transmis de la început, de când au crezut ei (1:1; 2:24). Acesta este un mesaj înrădăcinat în învățătura lui Iisus, care implică dragostea pentru aproapele (Ioan 13:34). Dragostea frățească este parte din trăirea în neprihănire amintită anterior. Mai mult, este chiar ținta poruncii (1 Timotei 1:5). Înainte să explice ce este dragostea, Ioan ilustrează ce nu este. Cain este descris ca fiind de la Cel Rău (în sensul că s-a lăsat cuprins și condus de gânduri diabolice). El s-a lăsat condus de ură născută din invidie.

Invidia și ura lui Cain au pornit de la faptul că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite. O viață curată și plină de lumină va provoca nu doar admirație și apreciere în unii, ci și invidie și răutate în alții. Acest venin diabolic otrăvește și astăzi multe inimi și stă la baza multor acte de răutate. Uneori chiar credincioșii se pot lupta cu sentimente de ură și invidie față de frații lor.

Tocmai de aceea Ioan adresează aceste cuvinte credincioșilor. Să ne ferim de păcatul lui Cain.

APLICĂ:

Cercetează-ți inima înaintea lui Dumnezeu. Vezi în ea invidie sau ură? Mărturisește Domnului tot ce nu este curat în ea. Alege să nu dai curs impulsurilor venite din ură sau invidie. Alege să acționezi conform dragostei!

Scrie mai jos o rugăciune!

SÂMBĂȚĂ: *Meditație personală**Recitește 1 Ioan 3:1-12***OBSERVĂ:**

Scrive care crezi că este cel mai important lucru pe care ți-l amintește Dumnezeu prin acest text.

ÎNTREBĂRI/SUGESTII PENTRU ÎNTÂLNIREA GRUPULUI:

1. De ce este așa de importantă trăirea în neprihănire, din moment ce suntem iertați și acceptați prin credință?
2. Care este deosebirea între perfecțiune și trăirea în neprihănire?
3. Care este relația dintre trăirea practică și natura spirituală a persoanei?
4. Ce putem face pentru a ne păzi inima curată de invidie, ură, neiertare?

ÎNTREBĂRI PENTRU COPII:

1. Ce promisiuni găsești în textul din această săptămână?
2. Pentru ce s-a arătat Iisus Hristos?
3. Cum se deosebesc copiii lui Dumnezeu de copiii diavolului?

SĂPTĂMÂNA 5

Iubirea frățească - 1 Ioan 3:13-24

LUNI: *Ura din partea lumii*

1 Ioan 3:13-15

OBSERVĂ:

Ce indică dragostea pentru frați, conform textului de azi? Dar lipsa ei?

Care sunt cele două lucruri pe care Ioan și destinatarii le știu?

MEDITEAZĂ:

Ura lui Cain, amintită în textul anterior, reprezintă tipologia lumii. De aceea ura din partea lumii nu trebuie să surprindă pe creștini. Ea a fost clar anunțată de Mântuitorul (Ioan 15:18-19). Nici ura din partea falșilor creștini nu este deloc surprinzătoare. În general ura față de semen este specifică lumii, nicidecum celui credincios. Dragostea este semnul distinctiv al credinciosului, dovada vieții din Dumnezeu și a nașterii din nou. Despre cel ce nu iubește ni se spune că rămâne în moarte, cu alte cuvinte, nici nu a gustat viața veșnică vreodată.

Ura păstrată și agreată în inima omului nu este deloc inofensivă. În final, ea transpiră prin vorbele sau faptele noastre. Chiar dacă nu toți sunt criminali în fața legii civile, în fața lui Dumnezeu mulți se fac vinovați de uciderea aproapei prin faptul că aleg să păstreze ura și neiertarea în suflet. Răzbunarea, vorbele acide, discriminarea, bârfa, calomnia sau ignorarea răutăcioasă sunt doar câteva

din armele urii, folosite pentru uciderea aproapelui.

Creștinul autentic poate fi și el ispitit să nu ierte sau să urască, dar Duhul lui Dumnezeu și Cuvântul scris ne atenționează imediat ce inima noastră se îndepărtează de modelul dragostei divine.

De asemenea, în Hristos, prin puterea Duhului Sfânt, orice credincios are capacitatea de a ierta și a iubi chiar și pe vrăjmași.

APLICĂ:

Care sunt persoanele pe care îți este greu să le iubești? Cum crezi că ar trebui să aplici practic versetul de mai jos?

“Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc”

Matei 5:44

MARȚI: *Cum este dragostea?*

1 Ioan 3:16

OBSERVĂ:

Care este miezul, esența dragostei? Cum se manifestă aceasta?

MEDITEAZĂ:

După ce în versetele anterioare Ioan ne-a arătat ce nu este dragostea, aici ne arată ce este aceasta. Dacă spiritul urii ia viața aproapelui, spiritul dragostei autentice este acela al dăruirii vieții. Orice credincios autentic cunoaște acest fel de dragoste. El este parte din esența Evangheliei, din acea vestire de la început referitoare la dragostea lui Dumnezeu, manifestată în jertfa lui Hristos (Ioan 10:11,15). Acest miez al Evangheliei trebuie să penetreze întreaga noastră viață și, mai ales, toate relațiile noastre. Această dragoste nu este un sentiment trecător, ci o decizie sacrificială și recurentă a unei inimi mișcate de ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi. Consecința logică a cunoașterii dragostei lui Dumnezeu este transpunerea ei în propriile relații. Apostolul Pavel scria:

“Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți. Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi „ca un prinos și ca o jertfă de bun miros” lui Dumnezeu.”

Efeseni 5:1-2

“Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă, ci, în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Iisus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.”

Filipeni 2:3-8

Cunoașterea dragostei lui Dumnezeu vindecă și schimbă inima egoistă a omului. Chiar dacă egoismul nostru nu dispare, dragostea Lui ne învață și ne dă putere să manifestăm ceea ce am cunoscut la Dumnezeu.

APLICĂ:

Reflectează la cuvintele apostolului Petru:

“Deci, ca unii care prin ascultarea de adevăr v-ați curățit sufletele prin Duhul ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima.”

1 Petru 1:22

Crezi că cei din jur văd că tu cunoști cu adevărat dragostea lui Dumnezeu? Ce ai putea face ca să o arăți mai mult?

MIERCURI: *Dragostea în practică*

1 Ioan 3:17-18

OBSERVĂ:

Cum se manifestă dragostea pentru Dumnezeu în relația cu aproapele?

MEDITEAZĂ:

Dovada faptului că am cunoscut dragostea lui Dumnezeu este iubirea faptică a aproapelui nostru (4:20). Exemplul de dragoste sau de dăruire adus de Ioan este unul foarte simplu și ușor de înțeles. Compasiunea urmată de generozitate față de cel în nevoie este așteptată de la oricine mărturisește că iubește pe Dumnezeu. Iubirea aproapelui este înrădăcinată în iubirea lui Dumnezeu. Chiar dacă nu am

putea iubi pe unii oameni pentru ceea ce sunt sau fac, îi putem iubi de dragul lui Dumnezeu, știind că Dumnezeu îi iubește. Astfel, absența dragostei pentru aproapele indică absența dragostei de Dumnezeu.

Folosind aceeași retorică ca și până acum, Ioan face distincție între cei ce doar declară dragostea și cei ce iubesc cu fapta și cu adevărul. Dragostea autentică nu va rămâne doar la nivel de declarații, ea dăruiește și se dăruiește practic. Dumnezeu, când a iubit lumea, a dat pe singurul Său Fiu.

APLICĂ:

Apostolul Pavel scria tesalonicenilor:

“Astfel, în dragostea noastră fierbinte pentru voi, eram gata să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, dar chiar și viața noastră, atât de scumpi ne ajunseserăți.”

1 Tesaloniceni 2:8

Cum se vede dragostea ta? Tu ce dai din dragoste?

JOI: *Efectele dragostei*

1 Ioan 3:19-22

OBSERVĂ:

Cum cunoaștem că suntem din adevăr? Cum ne liniștim inimile?

Ce promisiuni găsești în acest text?

MEDITEAZĂ:

Dragostea creștină are efecte nu numai asupra celor spre care este îndreptată, ea este o binecuvântare și pentru cel ce o exercită. Ioan amintește trei din efectele acesteia.

- 1. Confirmare și liniștire a inimii.** Atunci când credinciosul vede în sine dragoste pentru aproapele, aceasta este o confirmare a nașterii sale din nou. Ea aduce pace și liniște inimii noastre. Și în acest sens se adeverește promisiunea Mântuitorului care a spus: „*Este mai ferice să dai decât să primești.*” (Faptele Apostolilor 20:35). Dar, privind la standardul înalt de dragoste pe care-l vedem la Dumnezeu, este posibil ca inima noastră să fie tulburată devenind conștientă că nu ne ridicăm la standardul divin. Aici Ioan ne amintește că Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate lucrurile. El știe care este năzuința adâncă a inimii tale, El vede dorințele și motivațiile tale adânci dincolo de falimentele noastre evidente. El cunoaște toate lucrurile, la fel cum Iisus cunoștea inima lui Petru care tocmai se lepădase de El de trei ori (Ioan 21:17).
- 2. Îndrăzneală în rugăciune.** Liniștea adusă de confirmarea că suntem din adevăr generează îndrăzneală în rugăciune. Astfel, un creștin iubitor va fi încurajat în a deveni un om al rugăciunii. Din păcate și reversul este adevărat, lipsa dragostei va stinge bucuria și duhul rugăciunii din viața noastră.
- 3. Răspunsul la rugăciuni.** Trăirea în dragoste modelează rugăciunile noastre, făcându-le tot mai mult după voia Domnului și încadrându-le astfel în acea categorie care primesc răspuns favorabil.

Cei mai fericiți oameni pe care îi cunosc sunt oamenii care știu să iubească necondiționat și fără rezerve, oamenii care iubesc de dragul lui Dumnezeu.

APLICĂ:

Roagă pe Dumnezeu să te învețe să iubești așa cum iubește El.

Stai în meditație și amintește-ți de măreția și atotcunoașterea lui Dumnezeu. El este forul de judecată cel mai înalt, nu conștiința sau inima ta. Aplică Cuvântul lui Dumnezeu studiat azi pentru a-ți liniști inima înaintea Lui. Scrie-ți rugăciunea inimii.

VINERI: *Credința și dragostea*

1 Ioan 3:23-24

OBSERVĂ:

Câte porunci sunt în acest text? Care sunt ele?

Care este dovada rămânerii în El?

MEDITEAZĂ:

După ce Ioan, în v. 22 a amintit că ascultarea rugăciunilor are legătură cu păzirea poruncilor, în v. 23 sumarizează poruncile la una singură exprimată în două părți: credința în Iisus Hristos (Ioan 6:28-29) și iubirea aproapelui (Ioan 15:12). Aceste două elemente reprezintă coordonatele trăirii creștine. (Compară cu Efeseni 1:15; Coloseni 1:4; 2 Timotei 1:13; 1 Corinteni 1.13.) Natura duhovnicească se manifestă cel mai clar în aceste două tipuri de relații, cea cu Hristos, prin credință, și cea cu aproapele, prin dragoste. Ioan nu le separă, ci afirmă că ele sunt aceeași poruncă. Cu alte cuvinte, nu există credință autentică fără dragoste pentru aproapele și nu există dragoste autentică (după modelul lui Hristos) fără credința în El.

Trăirea în ascultare de Hristos, adică păzirea poruncilor Lui, are ca efect acea relație de rămânere reciprocă: noi în El și El în noi (Ioan 15: 4-5,7). Părtășia noastră cu El este strâns legată de trăirea noastră în ascultare. Aceasta constituie și dovada lucrării Duhului Sfânt în noi. Credinciosul, care în ascultare de Duhul Sfânt se lasă călăuzit în credință și în dragoste, va fi plin de bucurie și pace, fiind sigur de lucrarea și pecetea Duhului.

APLICĂ:

Crezi că sunt lucruri în viața ta care împiedică părtășia ta cu Hristos? Ce trebuie să faci pentru a da orice piedică la o parte?

Ce poți face pentru a continua să crești în credință și în dragoste? Cum îi poți încuraja și pe alții să crească?

SÂMBĂȚĂ: *Meditație personală*

Recitește 1 Ioan 3:13-24

OBSERVĂ:

Scrisce care crezi că este cel mai important lucru pe care ți-l amintește Dumnezeu prin acest text.

ÎNTREBĂRI/SUGESTII PENTRU ÎNTÂLNIREA GRUPULUI:

1. Cum credeți că ar trebui să răspundă creștinul urii cu care este de multe ori confruntat?
2. Ce ne învață textul despre rolul dragostei în viața creștinului?
3. Care este relația dintre credință și dragoste?
4. În ce fel iubirea aproapelui este o binecuvântare pentru cel ce iubește? Cum ați experimentat acest adevăr?

ÎNTREBĂRI PENTRU COPII:

1. Ce promisiuni găsești în textul din săptămâna aceasta?
2. Ce mod practic de exprimare a dragostei găsești în textul de astăzi?

SĂPTĂMÂNA 6

Să ne iubim unii pe alții - 1 Ioan 4:14

LUNI: Cercetați duhurile

1 Ioan 4:1-3

OBSERVĂ:

La ce duhuri se referă Ioan?

Care este legătura dintre aceste duhuri și proorocii mincinoși?

Ce presupune această cercetare a duhurilor? Cum ar trebui făcută ea? Citiți și 1 Tesaloniceni 5:20-22 și 1 Timotei 4:1-2.

MEDITEAZĂ:

Duhul sau spiritul lui Antihrist este orice învățătură sau încercare de a ne îndepărta de Iisus Hristos. Biblia vorbește despre lupi îmbrăcați în haine de oi care se infiltrează printre cei credincioși. În zilele noastre acești proroci mincinoși care, prin învățăturile lor, încearcă să îndepărteze pe credincioși de Hristos au o mai mare eficiență prin canalele media pe care le avem la dispoziție. Prin canale ca Facebook sau Youtube, oricine are o platformă de a-și promova și propaga ideile. Sfinții trebuie să fie mai vigilenți ca oricând și să cunoască temeinic Cuvântul lui Dumnezeu pentru a putea scoate la iveală învățăturile false și minciunile acestor prooroci. Ioan ne spune că singura cale prin care putem să discernem Duhul lui Dumnezeu de duhurile rele este modul în care

este prezentat Hristos. Atunci când prin orice predică sau cuvântare Hristos este înălțat, glorificat, căutat și cunoscut, acolo este lucrarea Duhului Sfânt. Credincioșii trebuie să fie atenți la subtilitatea prin care lucrează spiritul acestei vremi. Prorocii mincinoși se vor folosi de numele lui Hristos, de Evanghelie, dar nu îl vor înălța pe El; nu El va fi centrul prezentării lor, ci ei înșiși.

APLICĂ:

Ce te atrage cel mai mult la o predică? Este Hristos sau sunt calitățile predicatorului?

Ce test ar trebui să folosim când nu suntem siguri dacă să credem sau nu o învățătură?

MARȚI: *Cum discernem duhurile?**1 Ioan 4:1-3***OBSERVĂ:**

Ce este “duhul lui Antihrist”? Citiți Apocalipsa 13:1-8 și 2 Tesaloniceni 2: 3-8. Ce spun aceste texte despre Antihrist? Care sunt principalele trăsături ale Antihristului?

De ce insistă Ioan pe importanța mărturisirii lui Iisus care a venit în trup?

MEDITEAZĂ:

Ioan respinge cu putere erezia docetismului, doctrina conform căreia persoana lui Iisus Hristos ar fi fost doar o iluzie, un fel de apariție a unei persoane umane. Conform docetiștilor, Iisus Hristos ar fi fost divin, dar nu și uman. Din acest motiv Ioan își începe epistola cu o puternică mărturisire despre ceea ce “a văzut, a privit și a pipăit”. Hristos nu a fost doar o apariție, El și-a asumat întreaga existență a ceea ce înseamnă să fii om. În prologul evangheliei sale, Ioan afirmă cât se poate de clar că Cel care a fost de la început, Logosul, a venit și s-a făcut trup și a locuit printre noi. (Ioan 1:14)

O comparație între capitolul 2:18-23 și capitolul 4:1-3 este importantă pentru a observa modul în care Ioan îl înalță pe Hristos. În capitolul 2 mărturisirea sau respingerea Fiului demonstrează dacă îl avem pe Tatăl sau nu, în timp ce în capitolul 4 mărturisirea sau respingerea Fiului arată dacă suntem sau nu inspirați de Duhul Sfânt. Persoana Domnului Iisus Hristos este centrală. Niciun sistem nu trebuie să fie tolerat, indiferent de cât de subtile ar fi implicațiile lui, dacă neagă faptul că Iisus Hristos a venit în trup. Cei care îl neagă pe Hristos nu îl au nici pe Tatăl și nu au nici Duhul Sfânt.

APLICĂ:

Cât de preocupat ești de înălțarea lui Iisus Hristos prin tot ceea ce faci?

MIERCURI: *Victoria lui Dumnezeu*

1 Ioan 4:4-6

OBSERVĂ:

Pe cine am biruit noi? La cine se referă apostolul?

Ce înseamnă această biruință? Cum i-am biruit?

MEDITEAZĂ:

Ioan le reamintește cititorilor lui care este identitatea lor. Ei sunt din Dumnezeu. Biruința voastră nu vine din puterea voastră, ci din realitatea faptului că sunteți din El, iar Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume. Este aceeași idee pe care o amintește și Pavel în epistola sa către Romani capitolul 8:37. *“Totuși, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.”* Iisus, în ajunul morții Sale, le spune ucenicilor: *“V-am spus aceste lucruri ca sa aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.”*(Ioan 16:33) În momentul rostirii acestor cuvinte, toate circumstanțele păreau să contrazică realitatea cuvintelor Lui. Dar asta era și ideea. Iisus nu se uita la circumstanțe, ci la împlinirea voii Tatălui.

Copiii lui Dumnezeu știu că biruința nu le aparține lor, că ei sunt simpli depozitari ai harului lui Hristos, de aceea biruința aceasta nu îngâmfă, ci ne apropie mai mult de Dumnezeu.

APLICĂ:

Știind că Duhul Sfânt este în noi, ce impact are aceasta asupra vieților noastre?

JOI: *Mărturia apostolică*

1 Ioan 4:4-6

OBSERVĂ:

Citește Matei 19:26, Filipeni 4:13, Efeseni 6: 10-18, 1 Petru 5:6-9. Ce spun toate aceste texte despre biruința pe care noi o avem prin Dumnezeu? Care este legătura cu textul nostru?

Ce anume din afirm Care este relația dintre capitolul 2 cu versetul 19 și capitolul 4 cu versetul 6? La cine se referă Ioan când spune “Noi însă”? (v.6)

MEDITEAZĂ:

Ioan amintește bisericii că există o prăpastie de netrecut între cei care sunt caracterizați de spiritul lui Antihrist, cei pe care credincioșii i-au biruit prin puterea lui Dumnezeu și cei care sunt din Dumnezeu.

Cei din lume sunt cunoscuți prin modul în care vorbesc și lumea îi ascultă. Cei din Dumnezeu discern Duhul adevărului și se supun autorității apostolice.

APLICĂ:

Cum ne diferențiem noi de lume? Care sunt trăsăturile esențiale prin care suntem diferiți de cei din lume?

VINERI: *Să ne iubim unii pe alții*

1 Ioan 4: 7-14

OBSERVĂ:

Care este rolul dragostei în textul citit?

Explică afirmația “Dumnezeu este dragoste”. Ce exemple ne oferă Ioan pentru a demonstra dragostea lui Dumnezeu în acțiune?

MEDITEAZĂ:

Dragostea inspirată din Hristos este ceea ce cineva numea într-o predică celebră: “nebunia dragostei”. Dragostea care vine din Dumnezeu este irațională și împotriva curentului. Iubește-ți dușmanul, iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși, întoarce-ți obrazul, mergi o milă în plus sunt toate cerințe care vin din dragoste. Toate acestea sunt o nebunie pentru lume.

Wurmbrand povestește despre o femeie care în temnițele comuniste era bătută de gardian, iar atunci când s-a odihnit, femeia a luat o cârpă și a dat să-i șteargă sudoarea. Omul a zis: “*Femeie, ce faci?*” iar femeia i-a răspuns: “*Poate că ai oboșit*”. Acel gardian se pare că a devenit creștin. Nu spunem prin aceasta, nicio secundă, că bătaia este justificată, ci că iubirea care vine din relația cu Hristos este de neînțeles pentru omul neregenerat.

Dragostea creștină înseamnă în primul rând sacrificiu.

Tot Wurmbrand povestea odată despre un locotenent tânăr de securitate care îl ancheta. La un moment dat, Wurmbrand l-a întrebat dacă a fost vreodată îndrăgostit și a povestit cum s-a îndrăgostit el de Sabina. Îi spunea acestui locotenent că atunci când îl cunoști pe Hristos, nu mai vrei să știi de nimeni, ci doar de El și să vorbești cu El. Acel locotenent a devenit creștin și a intrat și el în pușcărie, iar după mulți ani de temniță s-a întors la Wurmbrand cu o floare și i-a spus: “*Mulțumesc că am putut să sufăr și eu pentru Hristos, pe care Îl iubesc*”.

APLICĂ:

Dacă ar trebui să scriem într-o frază, cum ar suna dragostea pe care noi o avem pentru Dumnezeu?

Dacă oamenii se uită la viața ta, ce exemple de manifestare a dragostei ar găsi?

Cum putem iubi pe cei greu de iubit?

SÂMBĂȚĂ: *Meditație personală*

Recitește 1 Ioan:4:1-14

OBSERVĂ:

Scrie care crezi că este cel mai important lucru pe care ți-l amintește Dumnezeu prin acest text.

ÎNTREBĂRI/SUGESTII PENTRU ÎNTÂLNIREA GRUPULUI:

1. Care credeți că este scopul epistolei? De ce este important acest scop?
2. Cum putem deosebi duhul adevărului, de duhul rătăcirii?
3. De ce este important să ne iubim unii pe alții? Cum putem crește această dragoste dintre noi?

ÎNTREBĂRI PENTRU COPII:

1. Citiți acest text și faceți un desen inspirat din el.
2. Ce sentimente trăiți când citiți despre faptul că Dumnezeu este dragoste?

SĂPTĂMÂNA 7

În dragoste nu este frică - 1 Ioan 4:15-21

LUNI: *Dumnezeu este dragoste*

1 Ioan 4:15-16

OBSERVĂ:

Notează verbul “a rămâne” în aceste versete. De câte ori apare și ce semnificație are în fiecare dintre cazuri?

Citește Ioan 14:10 și Ioan 15:10. Ce ne spun aceste texte despre relația lui Iisus cu Tatăl? Ce înveți de aici?

MEDITEAZĂ:

Ioan folosește expresia “a rămâne” de peste 20 de ori în scurta sa epistolă și de mult mai multe ori în toate scrierile sale. În Ioan capitolul 1 ne spune că Duhul lui Dumnezeu a coborât din Cer și s-a oprit peste el. Termenul în original are același înțeles cu “a rămas” peste El. Dumnezeu Tatăl a rămas cu Iisus în toate zilele sale pământești (14:10). Tatăl a fost sursa cuvintelor pe care le-a vorbit, iar Iisus a rămas mereu în dragostea Tatălui (15:10). “A rămâne” descrie o realitate care îi implică pe Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Mesajul transmis de Ioan în aceste versete este unul de încurajare și îmbărbătare. Dumnezeu va rămâne în și cu noi. Dar este o condiție. Mărturisirea că Iisus este Fiul lui Dumnezeu. Această mărturisire publică, care în acea perioadă putea însemna până și pierderea vieții, este în sine o manifestare a dragostei noastre pentru Dumnezeu.

APLICĂ:

Rămâi tu în dragostea Lui?

Îți este greu uneori să mărturisești public credința în Iisus? De ce?

MARȚI: *Rămâneți în Dumnezeu*

1 Ioan 4:15-16

OBSERVĂ:

Compară acest text cu Ioan 15:1-11. Cum ajută imaginea viței la o înțelegere mai clară a ce înseamnă să rămânem în Dumnezeu?

Ce înseamnă să cunoaștem și să credem dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi? (v.16)

MEDITEAZĂ:

Creștinismul este singura religie care pune în centrul ei dragostea. În Islam, cuvântul cheie este supunere. Creștinul se supune, dar o face tot timpul pe temeiul dragostei. Hristos ne-a câștigat prin sângele Lui și ne-a înfiat, ne-a făcut moștenitori, ne-a făcut parte din familia Lui. Altfel spus, Hristos ne cheamă la o relație vie cu El. Imaginea viei din Ioan 15 ne arată printre altele și această legătură organică dintre viță și mlădițe. Acum aparținem Lui. Suntem din El. Ne luăm seva din adevărata Viță.

APLICĂ:

Ce înseamnă în mod practic că suntem din El?

MIERCURI: *Triumful dragostei*

1 Ioan 4:17

OBSERVĂ:

Care este legătura dintre dragoste și frică? De ce alege Ioan frica și nu ura ca opus al dragostei?

Cum putem avea deplină încredere în ziua judecății?

MEDITEAZĂ:

Testul creștinului nu constă în fericire și nici în afișarea unui zâmbet continuu pe față. Unul dintre testele creștinului constă în a avea tot mai puțină frică. Pentru că rădăcina fricii este păcatul. Una din primele consecințe ale păcatului în Eden a fost frica. Putem defini păcatul în multe forme, dar o imagine puternică este să-i spunem lui Dumnezeu că nu-l vrem. Că putem să ne descurcăm și fără El. Așa cum a făcut omul în Eden. Când Dumnezeu îl caută pe Adam, după ce a mâncat din fruct, Adam îi răspunde: *“Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns.”* Frica se naște atunci când realizăm că suntem goi. Că suntem singuri. Este o frică lăuntrică. Dar dragostea izgonește frica pentru că dragostea presupune o relație. Iar atunci când știm că îi aparținem Dumnezeului celui viu, frica și însingurarea dispar.

Dar iubirea pe care noi I-o purtăm lui Dumnezeu, iubirea care alungă frica, își are rădăcina în realitatea faptului că El ne-a iubit întâi. Este același lucru pe care îl spune și Pavel în Romani 5:8: *“Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.”* Inițiativa este tot timpul a lui Dumnezeu. Noi suntem beneficiarii dragostei Lui.

APLICĂ:

Care sunt lucrurile care te tulbură azi? Ce îți produce teamă și nesiguranță? Meditează chiar acum la dragostea lui Dumnezeu pentru tine.

JOI: *Necesitatea dragostei frățești*

1 Ioan 4:20-21

OBSERVĂ:

Citește Matei 18:21-35. Ce paralelă poate fi trasă între acest text și versetul 20 din 1 Ioan cap. 4?

De ce adaugă Ioan caracteristica invizibilității lui Dumnezeu aici?

MEDITEAZĂ:

În Ioan 13, Iisus dă o poruncă nouă ucenicilor Lui. Să se iubească unii pe alții așa cum i-a iubit El. Prin această iubire lumea va cunoaște că ei sunt ucenicii Lui. Dragostea adevărată, neprefăcută, pentru frații noștri validează pretenția noastră de a sluji lui Dumnezeu. De altfel cel mai puternic argument apologetic pentru existența lui Dumnezeu nu este de ordin filosofic, ci este mărturia credincioșilor care duc în lume iubirea lui Hristos.

Este mult mai ușor să declari dragoste pentru întreaga umanitate decât să arăți îngăduință și iertare în propria familie. Dar dragostea adevărată presupune tot timpul renunțare la sine. Ceea ce spune Ioan aici este că dragostea pentru Dumnezeu, pe care o predicăm cu atâta ușurătate, ar trebui să se vadă și să fie testată în modul în care îi iubim pe cei de lângă noi.

APLICĂ:

Este vreo persoană pe care nu o poți ierta sau pe care nu o poți iubi? Roagă-te chiar acum lui Dumnezeu să îți dea putere să schimbi această situație și caută să te împaci cu persoana respectivă.

VINERI: *Porunca iubirii*

1 Ioan 4:20

OBSERVĂ:

Compară Ioan 13:34-35, 1 Ioan 2:5 și versetul 20. Care este legătura dintre poruncă, ascultare și iubire?

MEDITEAZĂ:

Citește și meditează cu ajutorul acestei poezii a lui Costache Ioanid despre frații de credință.

*Icoanele mele cu salbe de crini,
Icoanele dragostei noi,
Icoanele mele scăldate-n rubini,
Voi, frați și surori, sunteți voi!*

*Făclii care ard, dăruind tuturor
Lumina din veacul de-apoi,
Lumini din Lumină, izvor din Izvor,
Voi, frați și surori, sunteți voi!*

Cădelnița sfântă, cu foc din altar,
Cu care smerit mă-nconvoi,
Cădelnița mea de mireasmă și har,
Voi, frați și surori, sunteți voi!

Aghiazmă sfințită din munții de sus,
Țâșnind într-un veșnic șuvoi,
Aghiazmă din Stânca eternă, Iisus,
Voi, frați și surori, sunteți voi!

Mătânii de rugă, din aur de-Ofir,
Săpate c-un tainic priboi,
Mătânii legate pe-al dragostei fir,
Voi, frați și surori, sunteți voi!

Icoane de aur în Templul divin,
Din voi, frații mei, mi-am făcut;
Icoane la care eu nu mă închin,
Dar, ca pe Hristos, le sărut...

APLICĂ:

Fă o listă de rugăciune pentru frații și surorile pentru care te vei ruga săptămâna aceasta.

SÂMBĂTĂ: *Meditație personală*

Recitește 1 Ioan:4:15-21

OBSERVĂ:

Scrie care crezi că este cel mai important lucru pe care ți-l amintește Dumnezeu prin acest text.

ÎNTREBĂRI/SUGESTII PENTRU ÎNTÂLNIREA GRUPULUI:

1. În zilele noastre, afirmația “Dumnezeu este dragoste” este folosită uneori pentru a sugera că Dumnezeu nu judecă pe nimeni, deci că omul poate trăi cum pofteste. Cum descrie Ioan această dragoste a lui Dumnezeu, în acest text?
2. Cum știm că îl iubim pe Dumnezeu?

ÎNTREBĂRI PENTRU COPII:

1. Faceți o paralelă între dragostea părinților și dragostea lui Dumnezeu.

SĂPTĂMÂNA 8

Mărturisindu-L pe Iisus - 1 Ioan 5:1-9

LUNI: *Testul credinței*

1 Ioan 5:1

OBSERVĂ:

Cine este născut din Dumnezeu?

Ce înseamnă să fii născut din Dumnezeu în acest context?

Ce spune acest verset despre relația dintre dragostea pentru Dumnezeu și iubirea aproapelui?

MEDITEAZĂ:

Cheia identității creștine, insistă Ioan în toată epistola, este iubirea. Dar drumul spre iubire este prin credința în Iisus Hristos. În zilele noastre se vorbește foarte mult despre iubirea fără obiect, iubirea în general. Identitatea creștină este înrădăcinată în dragostea care este, la rândul ei, bine fixată în credința că Iisus este Hristosul. Implicația primară a acestui lucru este că adevărata

credință dă naștere unei iubiri de o calitate și adâncime profunde. Iar această iubire nu este specifică doar unor “guru”, nu este specifică doar câtorva aleși, este caracteristică tuturor celor care cred. Este un imperativ al oricărui creștin.

APLICĂ:

Iubirea de Dumnezeu nu poate fi desprinsă de iubirea aproapelui, dar nu poate fi separată nici de credința în Iisus Hristos. La o cercetare atentă, cum este iubirea mea în lumina celor două elemente despre care vorbește Ioan (credința și iubirea aproapelui)?

MARȚI: *Păzirea poruncilor*

1 Ioan 5:2-3

OBSERVĂ:

Cum știi dacă îi iubești pe cei din jurul tău?

De ce echivalează Ioan iubirea cu ascultarea? Care este relația dintre cele două?

Citește Matei 11:29-30. Ce relație este între acest text și ce spune Ioan aici?

MEDITEAZĂ:

Adevărata dragoste pentru copiii lui Dumnezeu se distinge de bunătatea naturală a oamenilor, prin faptul că este unită cu dragostea pentru Dumnezeu și ascultare față de poruncile Lui. Același Duh Sfânt, care ne învață cum să iubim, ne învață și supunerea față de poruncile lui Dumnezeu. Nu poți să iubești pe copiii lui Dumnezeu dacă neglijezi relația cu El. Poruncile lui Dumnezeu sunt sfinte, drepte și aduc adevărata libertate și fericire. Cel care este din Dumnezeu nu vede aceste porunci ca fiind o povară sau ca o formă de încorsetare, ci singura lor neliniște este că nu pot să le respecte cu mai mult avânt. C.S. Lewis spunea în Creștinism pur și simplu că omul este făcut să funcționeze cu poruncile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a dat poruncile ca să-l limiteze pe om, ci ca omul să poată înflori prin ele. O mașină funcționează cu benzină sau motorină, orice altceva am pune în ea nu ar face decât să o strice. Omul este făcut să funcționeze cu poruncile lui Dumnezeu. Asta înseamnă luptă și moarte față de sine, dar credinciosul va prefera oricând jugul lui Hristos.

APLICĂ:

Cum putem crește în ascultare de poruncile Domnului?

MIERCURI: *Credincioșii sunt biruitori*

1 Ioan 5:4-5

OBSERVĂ:

Ce semnifică această biruință asupra lumii despre care vorbește apostolul?

Care este rolul credinței în această biruință asupra lumii?

Subliniați cuvântul “biruință” în toate formele în care apare în aceste două versete. Ce ne comunică sensul fiecăruia?

Care este semnificația cuvântului “lume” aici?

MEDITEAZĂ:

Niciun scriitor al Noului Testament nu se folosește atât de des de metafore ale luptei și biruinței ca blândul apostol Ioan. Viața creștină este o victorie asupra spiritului lumii, dar este și odihnă în Hristos. Nu este niciun dubiu de unde a preluat Ioan expresia “biruința asupra lumii”. A auzit-o direct de la Iisus, cu câteva ore înainte de crucificarea Sa. *“V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea neazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.”* (Ioan 16:33)

Cel care a biruit lumea și moartea este Iisus Hristos, iar noi, la rândul nostru, o biruim dacă suntem din Dumnezeu.

Un alt test al credinciosului este biruința asupra lumii. Pavel spune în Romani 8 că noi nu mai datorăm nimic firii pământești ca să trăim după îndemnurile ei. *“Noi nu am primit un Duh de robie, ci am primit un Duh de înfiere.”* Noi suntem biruitori doar datorită biruinței lui Hristos. *“Nu plânge; iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei”.* (Apocalipsa 5:5) Iar această biruință dă naștere unei mai mari credințe. Orice moment de pocăință autentică este o rememorare a Evangheliei, a biruinței lui Hristos asupra păcatului și a faptului că ne apropiem de Dumnezeu prin neprihănirea lui Hristos.

APLICĂ:

Cum arată biruința asupra lumii în viața mea de credință?

JOI: *Apa și sângele*

1 Ioan 5:6-7

OBSERVĂ:

Care este semnificația apei și a sângelui, menționate în Ioan 19:34? Ce înseamnă că Iisus a venit cu apă și cu sânge?

În ce fel mărturisește Duhul despre Hristos?

Citiți Ioan 5:31-38. Ce spune acest text despre mărturisire? Care este legătura cu textul de față?

MEDITEAZĂ:

Este evident că, atunci când folosește cuvintele apă și sânge, apostolul face aluzie la momentul crucificării lui Iisus, când unul dintre ostași I-a străpuns coasta și din ea au ieșit apă și sânge.

Această mărturie a apei și a sângelui erau importante în contextul ereziei docetiste, care lua formă în biserica primară și care predica “un Iisus” care nu ar fi venit în trup. Dar mărturia celor două este importantă și datorită simbolurilor lor. Apa era simbolul purității morale și doctrinare, în timp ce sângele era un

simbol al suferinței și al Noului Legământ, imaginea ispășirii pe care Hristos a făcut-o pentru păcatele lumii și prin care a câștigat, pentru cei răscumparați, o justificare prin har.

Ioan spune: El, Iisus Hristos, este cel ce a venit. El este Fiul lui Dumnezeu, Mesia, cel care a împlinit ceremoniile legii care erau “săvârșite” cu ajutorul apei și a sângelui. Hristos este Mielul de jertfă care, în măreța ceremonie finală, vine cu propria apă și propriul sânge.

APLICĂ:

Ce sentimente trezește în tine rememorarea adevărului Evangheliei? A faptului că Hristos a câștigat prin propriul sânge salvarea ta?

VINERI: *Mărturisitorii*

1 Ioan 5: 7-10

OBSERVĂ:

Ce înțelegem despre doctrina Trinității din aceste versete?

Cum mărturisește Dumnezeu despre Hristos?

Citiți Deuteronom 19:15. De ce este important acest verset pentru înțelegerea textului nostru?

MEDITEAZĂ:

Nicio mărturie nu putea fi susținută fără să aibă doi sau trei martori. Dar nici măcar asta nu era suficient dacă martorii nu cădeau de acord cu privire la mărturia lor. Mărturia Duhului, a apei și a sângelui este una singură. Subiectul mărturisirii lor este Dumnezeu și obiectul este Hristos. În evanghelia sa, Ioan ne spune că, atunci când oamenii nu au crezut mărturia sa, Iisus a adus în apărarea Sa, ca mărturie, lucrările Sale.

“Dar Eu am o mărturie mai mare decât a lui Ioan; căci lucrările pe care Mi le-a dat Tatăl să le săvârșesc, tocmai lucrările acestea pe care le fac Eu, mărturisesc despre Mine ca Tatăl M-a trimis.”

Ioan 5:36

“V-am spus”, le-a răspuns Iisus, “și nu credeți. Lucrările pe care le fac Eu, în Numele Tatălui Meu, ele mărturisesc despre Mine.”

Ioan 10:25

Duhul, apa și sângele, toate mărturisesc despre Hristos, iar motivul pentru care sunt în acord este că Dumnezeu Însuși este în spatele lor. Cei trei martori formează, de fapt, o singură mărturie divină despre Iisus Hristos, pe care Dumnezeu a dat-o. Tensiunea perfectă indică validitatea continuă (în sine și prin Duhul) mărturiei istorice a lui Dumnezeu despre Hristos. Dumnezeu este cel care a mărturisit despre Fiul Său în istorie, în apă și în sânge, și Dumnezeu este cel care îl mărturisește astăzi, prin Duhul Său, în inimile noastre. Mai mult, pentru că martorul este divin, ar trebui să-L primim cu umilință. Mărturisirea noastră ar trebui să-L aibă ca obiect pe Hristos.

APLICĂ:

Ce am învățat din aceste versete despre necesitatea mărturisirii? Ce decizii poți lua chiar acum?

SÂMBĂTĂ: *Meditație personală*

Recitește 1 Ioan 5:1-9

OBSERVĂ:

Scrie care crezi că este cel mai important lucru pe care ți-l amintește Dumnezeu prin acest text.

ÎNTREBĂRI/SUGESTII PENTRU ÎNTÂLNIREA GRUPULUI:

1. Cum arată creștinul biruitor? Citiți și Efeseni capitolul 6: 12-18. Care este lupta creștinului?
2. De ce are creștinul îndrăzneală și siguranță în lupta sa?
3. De ce ne este uneori greu să mărturisim despre Hristos? Ce ne încurajează cel mai mult în a fi mai puțin timizi?

ÎNTREBĂRI PENTRU COPII:

1. Ori de câte ori trebuie să faceți un lucru pe care vi-l spun părinții, dar pe care nu vreți să-l faceți, sunteți într-un război. Ce vă ajută să fiți biruitori în acest război?

SĂPTĂMÂNA 9

Viața veșnică este în Iisus Hristos - 1 Ioan 5:10-21

LUNI: *Viața veșnică*

1 Ioan 5 10-13

OBSERVĂ:

Ce înseamnă să avem mărturisirea în noi? (v. 10)

Care este scopul pentru care a scris Ioan această epistolă? De ce este important pentru cei cărora le scrie să știe aceasta?

Care este păcatul mare al necredinței? (v. 10)

Care este diferența dintre a crede în Fiul (v. 10) și a-L avea pe Fiul (v. 12) ?

MEDITEAZĂ:

Pentru că viața eternă a lui Dumnezeu ne este dată în Fiul Său, rezultă că cel care are pe Fiul are viață. Dar „a avea Fiul” este strâns legat cu a crede în Fiul, după cum indică și versetul 13.

“V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu aveți viața veșnică”. A crede în Fiul este strâns legat de acceptarea mărturisirii. Dar rămâne întrebarea: Este expresia „are pe Fiul” un sinonim cu „a crede în Fiul”? Sau „a avea” pe Fiul implică ceva mai mult decât atât? Iisus spune în Ioan 6:56 “Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine și Eu rămân în el” sau în 14:23 “Drept răspuns, Iisus i-a zis: “Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.” Există o legătură ontologică între a crede în Fiul și a-L avea. Nu poți crede pasiv. Credința adevărată ne aduce într-o relație vie cu El. “Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe care L-ai trimis Tu.”

APLICĂ:

Ce perspectivă ar trebui să avem asupra vieții, dacă înțelegem că avem această viață veșnică?

Ce înseamnă că avem siguranța vieții veșnice și de ce este importantă?

MARȚI: *Rugăciuni ascultate*

1 Ioan 5:14-15

OBSERVĂ:

Cum și când putem fi siguri că Dumnezeu va răspunde rugăciunilor noastre?

Cum știm că rugăciunea noastră este după voia lui Dumnezeu?

Ce ne învață aceste versete despre Dumnezeu?

Citiți și discutați următoarele versete: Psalmul 145:18; Efeseni 6:18; Matei 21:22 și Marcu 11:24. Ce spun toate aceste versete despre încrederea noastră cu privire la rugăciune?

MEDITEAZĂ:

Creștinul are îndrăzneală. Îndrăzneala lui nu se bazează pe faptul că are multe răspunsuri filosofice sau raționale, îndrăzneala lui este înrădăcinată în adevărul că Iisus Hristos este viu și răspunde rugăciunilor. Rugăciunea ar trebui să fie pentru credincios cel mai natural act și cea mai importantă armă. Dar realitatea este că de multe ori rugăciunea pare grea și anevoioasă și nu puțini credincioși recunosc că se luptă să facă din rugăciune un obicei zilnic. Dar o viață săracă în rugăciune este și o viață lipsită de îndrăzneală. Iacov spunea în epistola sa *“și nu aveți, pentru că nu cereți”*.

În ultimele decenii, o învățătură a prins o tot mai mare popularitate. Dacă credem cu adevărat, dacă suntem cu adevărat copiii lui Dumnezeu, dacă avem cu adevărat credință, atunci suntem stăpâni pe lucrurile pe care ni le dorim. Putem cere orice și Dumnezeu ne va da. De la sănătate la bunăstare. Dar acest mod păgubos de a interpreta Scriptura nu ia în calcul faptul că rugăciunile trebuie să fie după voia lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu este sfințirea noastră. Adică apropierea noastră de El în curăție și adevăr. Apostolul Pavel a cerut lui Dumnezeu să îndepărteze de la el un țepuș din carne, dar răspunsul lui Dumnezeu a fost:

“Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.” Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămâna în mine.”

2 Corinteni 12:9

APLICĂ:

Cum este viața ta de rugăciune?

Ce poți face să crești într-o îndrăzneală după voia lui Dumnezeu?

MIERCURI: *Păcatul care duce la moarte*

1 Ioan 5:16-17

OBSERVĂ:

Ce credeți că semnifică păcatele care duc la moarte și cele care nu duc la moarte?

De ce spune Ioan să nu ne rugăm pentru păcatele care duc la moarte? Citiți și Ieremia 7:16-18; 11:14 și Ioan 17:9.

MEDITEAZĂ:

Aceste versete au stârnit discuții și contradicții de-a lungul secolelor. Învață Ioan aici că există o categorie distinctă de păcate? Există o diferență calitativă între păcate?

Mult timp s-a crezut că păcatul care duce la moarte ar fi crima, referindu-se desigur la o moarte fizică. Expresia pros thanaton “care duce la moarte” mai este găsită într-un singur loc în Noul Testament. În Ioan 11:4, Iisus răspunde

ucenicilor care îl anunță că Lazăr a murit.: “Boala aceasta nu este spre moarte, (pros thanaton) ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea.” Și într-adevăr, boala aceea nu a dus spre moarte, deși Lazăr a murit, dar scopul final al bolii a fost glorificarea lui Dumnezeu și întărirea autorității lui Iisus. Dar în acest text, Ioan nu are în vedere o moarte fizică, ci una spirituală. El are în vedere ratarea vieții veșnice.

Ioan îi are în vedere pe “secesioniștii” din capitolul 2:19 și din versetul 26 aceluiași capitol. Pe cei care au ieșit din mijlocul lor și caută acum să îi ducă în rătăcire. Împotriva lor vorbește Ioan în întreaga epistolă. Ei erau oameni care negau că Iisus este Hristos care a venit în trup și, de asemenea, negau semnificația morții Sale ispășitoare. Aceasta ar fi însemnat ca ei să se fi așezat în afara sferei iertării, iar, în acest fel, păcatele lor deveneau păcate care duc la moarte.

Iisus Hristos a spus “Am venit să caut ce era pierdut”. Fiul cel mare din pilda fiului risipitor, deși este în proximitatea Tatălui, este mult mai departe de Tatăl decât fiul cel mic care s-a dus și a risipit. Păcatul care duce la moarte este păcatul care ne ține departe de Dumnezeu. Auto-neprihănirea și sentimentul că suntem buni fără Dumnezeu este un păcat care duce la moarte spirituală.

APLICĂ:

Când te gândești la propria mântuire pentru ce ești cel mai mulțumitor?

JOI: *Născut din Dumnezeu*

1 Ioan 5:18-20

OBSERVĂ:

Ce înseamnă că cel născut din Dumnezeu nu păcătuiește? Dar că cel rău nu se poate atinge de el?

În ce sens lumea zace în cel rău?

Cum ne-a dat Fiul lui Dumnezeu pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat?

Cine este *Cel născut din Dumnezeu* care îi păzește pe toți cei născuți din Dumnezeu?
(v. 18)

MEDITEAZĂ:

În 1 Ioan, majoritatea referințelor cu privire la a fi născut din Dumnezeu fac referire la credincioși. 1 Ioan 2:29; 3:9; 4:7; 5:1. Cu toate acestea, referința din 5:18 este fără doar și poate cu privire la Iisus Hristos Însuși. Această interpretare este în acord cu caracterul lui Iisus Hristos și cu inima Lui față de cei care-I aparțin. În evanghelia sa, Ioan ne prezintă modul în care Iisus se roagă și își manifestă grija față de ucenici. *“Când eram cu ei în lume, îi păzeam Eu, în Numele Tău. Eu am păzit pe aceia pe care Mi i-ai dat; și niciunul din ei n-a pierit, afară de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura.”*

Iisus Hristos este Cel care are grijă de cei care-I aparțin. Toată lumea zace în cel rău, dar nu și credincioșii. Sfințirea aceasta înseamnă o separare, o punere de-o parte. Credincioșii sunt păziți de cel rău chiar dacă sunt încă în lume, dar primesc și pricepera să-L cunoască pe Cel ce este Adevărat.

Ce mare har să fim parte din familia Lui. Ioan se apropie de încheierea epistolei lui întărind adevărul suprem al creștinismului și anume că Iisus Hristos, Fiul Dumnezeului adevărat, este El însuși Dumnezeu și este viața veșnică. El este viața veșnică și doar aparținând Lui avem viață veșnică. Ce har să fim ai Lui, fără merit.

APLICĂ:

Notează o experiență în care știi că Dumnezeu te-a păzit.

Ce înveți despre Dumnezeu din aceste versete? Dar despre tine?

VINERI: *Păziți-vă de idoli*

1 Ioan 5:21

OBSERVĂ:

De ce credeți că alege Ioan să-și încheie epistola cu acest sfat?

Care sunt idoli la care se referă Ioan?

Cum poate fi împăcată promisiunea din versetul 18 conform căreia Dumnezeu ne păzește și avertismentul din 21 în care Ioan ne spune să ne păzim de idoli?

MEDITEAZĂ:

Modul în care Ioan încheie această primă epistolă pare abrupt și fără un rost la o primă vedere. Pare că vrea să deschidă un cu totul alt subiect. Dar rămânem cu impresia asta doar dacă nu înțelegem ce sunt la bază idoli. Indiferent că Ioan avea în vedere idoli fizici sau idoli interni, ceea ce are la bază un idol este înlocuirea lui Dumnezeu cu ei. Înseamnă să iubim altceva mai mult decât pe Dumnezeu. Idolatria este mai prezentă ca oricând doar că nu îi mai ridicăm altare vizibile. Idolatria, ca multe alte lucruri, a evoluat cu timpul și și-a găsit loc adânc în inimile noastre.

În Ezechiel 14:3, Dumnezeu spune: *“Fiul omului, oamenii aceștia își poartă idoli în inima și își pironesc privirile spre ceea ce i-a făcut să cadă în nelegiuire!”*. Ne pironim privirile pe lucrurile care sperăm că ne vor face fericiți și împliniți.

Lucrurile bune devin idoli. Familia poate deveni inima admirației mele. Lucrarea mea, reputația mea, banii pe care îi am sau pe care sper că îi voi face, influența pe care o am. Asta face idolatria, ia lucrurile normale și le transformă în lucruri ultime, capitale. Îmi absoarbe toată imaginația. Orice loc în care caut fericirea, împlinirea, și semnificația, dacă nu este Dumnezeu, este un idol. Toate lucrurile menționate mai sus sunt bune, dar nici unul nu mă poate face fericit. În trecut, omul se ducea la un idol în speranța că îi va aduce fericire, că îl va feri de rău și că, în schimbul supunerii, îi va oferi protecție. În aceeași manieră, mergem și noi azi la idoli inimilor noastre. Orice ne controlează timpul, emoțiile și acțiunile este domnul nostru.

Ioan a vorbit în toată epistola despre umblarea în lumină (sfințenie), adevăr și dragoste. Ceea ce spune aici este că singura formă prin care se poate trăi așa este ferindu-ne de idolatrie. Adică să nu ne legăm inimile de nimic altceva decât de Hristos. Adică să stăm aproape de Hristos.

APLICĂ:

Singura formă în care mă pot păzi de idoli este să stau aproape de Domnul prin rugăciune, apropiere de Cuvânt, părtășie cu credincioșii. Sunt acestea importante pentru mine? Cât de mult prețuiesc eu apropierea de Domnul?

SÂMBĂȚĂ: *Meditație personală**Recitește toată epistola***OBSERVĂ:**

Scrie care crezi că este cel mai important lucru pe care ți-l amintește Dumnezeu din această epistolă.

ÎNTREBĂRI/SUGESTII PENTRU ÎNTÂLNIREA GRUPULUI:

1. Discutați acele versete și porțiuni din epistolă prin care Dumnezeu a lucrat în viețile voastre.
2. Vorbiți despre idoli ai acestei generații.

ÎNTREBĂRI PENTRU COPII:

1. De ce credeți că vrea Dumnezeu să-L iubiți cel mai mult pe El?

Epistola 1 Ioan

Capitolul 1

1. Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții
2. pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, viața care era la Tatăl și care ne-a fost arătată -
3. deci ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Iisus Hristos.
4. Și vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină.
5. Vestea, pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină, și în El nu este

întuneric.

6. Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul.
7. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Iisus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat.
8. Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi.
9. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.
10. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi.

Capitolul 2

1. Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Iisus Hristos, Cel Neprihănit.
2. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.
3. Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem,

dacă păzim poruncile Lui.

4. Cine zice: "Îl cunosc", și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el.
5. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El.
6. Cine zice că rămâne în El trebuie să

trăiască și el cum a trăit Iisus.

7. Preaiubiților, nu vă scriu o poruncă nouă, ci o poruncă veche pe care ați avut-o de la început. Porunca aceasta veche este Cuvântul pe care l-ați auzit.

8. Totuși vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât cu privire la El, cât și cu privire la voi; căci întunericul se împrășteie, și lumina adevărată și răsare chiar.

9. Cine zice că este în lumină, și urăște pe fratele său, este încă în întuneric până acum.

10. Cine iubește pe fratele său rămâne în lumină, și în el nu este niciun prilej de poticnire.

11. Dar cine urăște pe fratele său este în întuneric, umblă în întuneric, și nu știe încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii.

12. Vă scriu, copilașilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui.

13. Vă scriu, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. Vă scriu, tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel rău. V-am scris, copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl.

14. V-am scris, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău.

15. Nu iubiți lumea, nici lucrurile din

lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.

16. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume.

17. Și lumea și pofta ei trec; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.

18. Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină Antihrist, să știți că acum s-au ridicat mulți antihriști: prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă.

19. Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci, dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri.

20. Dar voi ați primit ungerea din partea Celui Sfânt și știți orice lucru.

21. V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoașteți și știți că nicio minciună nu vine din adevăr.

22. Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Iisus este Hristosul? Acela este Antihristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul.

23. Oricine tăgăduiește pe Fiul n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl.

24. Ce ați auzit de la început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, și voi veți

rămâne în Fiul și în Tatăl.

25. Și făgăduința pe care ne-a făcut-o El este aceasta: viața veșnică.

26. V-am scris aceste lucruri în vederea celor ce caută să vă rătăcească.

27. Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El rămâne în voi și n-aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este

adevărată, și nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea.

28. Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El.

29. Dacă știți că El este neprihănit, să știți și că oricine trăiește în neprihănire este născut din El.

Capitolul 3

1. Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.

2. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.

3. Oricine are nădejdea aceasta în El se curăță, după cum El este curat.

4. Oricine face păcat face și fărădelege; și păcatul este fărădelege.

5. Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat.

6. Oricine rămâne în El nu păcătuiește; oricine păcătuiește nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut.

7. Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire este neprihănit, cum El însuși este neprihănit.

8. Cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.

9. Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu.

10. Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său.

11. Căci vestirea pe care ați auzit-o de

la început este aceasta: să ne iubim unii pe alții;

12. nu cum a fost Cain, care era de la cel rău și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite.

13. Nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea.

14. Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte.

15. Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș; și știți că niciun ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el.

16. Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați.

17. Dar cine are bogățiile lumii acesteia, și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?

18. Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul.

19. Prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și ne vom liniști inimile înaintea Lui,

20. în orice ne osândește inima noastră; căci Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate lucrurile.

21. Preaiubiților, dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu.

22. Și orice vom cere vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui.

23. Și porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său, Iisus Hristos, și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a poruncit El.

24. Cine păzește poruncile Lui rămâne în El, și El în el. Și cunoaștem că El rămâne în noi prin Duhul pe care ni l-a dat.

Capitolul 4

1. Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși.

2. Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: orice duh care mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu;

3. și orice duh care nu mărturisește pe Iisus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum.

4. Voi, copilașilor, sunteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume.

5. Ei sunt din lume; de aceea vorbesc ca din lume, și lumea îi ascultă.

6. Noi însă suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem Duhul adevărului și duhul rătăcirii.

7. Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu.

8. Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste.

9. Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.

10. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.

11. Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne

iubim și noi unii pe alții.

12. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi.

13. Cunoaștem că rămânem în El și că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său.

14. Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii.

15. Cine va mărturisi că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el, și el în Dumnezeu.

16. Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.

17. Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta; astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății.

18. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste.

19. Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi.

20. Dacă zice cineva: "Eu iubesc pe Dumnezeu", și urăște pe fratele său,

este un mincinos; căci, cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?

21. Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu iubește și pe fratele său.

Capitolul 5

1. Oricine crede că Iisus este Hristosul este născut din Dumnezeu; și oricine iubește pe Cel ce L-a născut iubește și pe cel născut din El.

2. Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui.

3. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele;

4. pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră.

5. Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Iisus este Fiul lui Dumnezeu?

6. El, Iisus Hristos, este Cel ce a venit cu apă și cu sânge; nu numai cu apă, ci cu apă și cu sânge; și Duhul este Cel ce mărturisește despre lucrul acesta, fiindcă Duhul este adevărul.

7. (Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și aceștia trei una sunt.)

8. Și trei sunt care mărturisesc (pe pământ): Duhul, apa și sângele, și

aceștia trei sunt una în mărturisirea lor.

9. Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare; și mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea pe care a făcut-o El despre Fiul Său.

10. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturisirea aceasta în el; cine nu crede pe Dumnezeu Îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său.

11. Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său.

12. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.

13. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu aveți viața veșnică.

14. Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă.

15. Și, dacă știm că ne ascultă, orice

I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut.

16. Dacă vede cineva pe fratele său săvârșind un păcat care nu duce la moarte, să se roage; și Dumnezeu îi va da viața, pentru cei ce n-au săvârșit un păcat care duce la moarte. Este un păcat care duce la moarte; nu-i zic să se roage pentru păcatul acela.

17. Orice nelegiuire este păcat; dar este un păcat care nu duce la moarte.

18. Știm că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, ci Cel

născut din Dumnezeu îl păzește, și cel rău nu se atinge de el.

19. Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în cel rău.

20. Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat.

Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Iisus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică.

21. Copilașilor, păziți-vă de idoli. Amin.

Notă:

Suntem recunoscători Domnului pentru ajutorul găsit în următorul material:

Comentariul Seminarului Teologic Dallas 1989-1996

Imagine copertă:

Apostle John the Theologian on the island of Patmos. 2012. Artist: A.N. Mironov

BUNAVESTIRE

www.bunavestire.ro